

[Pürschel.]

Medlem kan jo bare læse, hvad Professor Berlin skriver om dette. Han skriver — det er kun tre Linier —, at de

„blev kraftigt imødegaaet ikke blot af Almuens Talsmand, J. A. Hansen, der fastholdt sin modsatte Opfattelse, men ogsaa af Ørsted, der ansaa saavel Stillingsvæsenet som Skolelærerstandens Fritagelse for al Værnepligt for stridende mod Grundloven“,

og i en Note: „Forhandlingerne paa Rigsdagen i 1849.“ Det viser Karakteren af Argumentet, og jeg skal lade det staa ved sit Værd, der kræves saamænd ikke nogen Kommenteren af dette. Men jeg tør vel saa betragte den Grundlovsfortolkning, der gaar ud paa, at en Lov, der siger: Ingen er pligtig at værne sit Land, er en Oplydelse af Grundlovens Bud om, at enhver er pligtig at gøre det, som opgivet.

Ingen af de Talere, der har haft Ordet fra Regeringspartiernes Side, har haft noget som helst at bemærke til det, jeg sagde om dette Vagtkorps, om dets Karakter, om, hvorledes det skal opdrages til Mord, bære en Morderuniform o. s. v. — det maa jeg ogsaa betragte som erkendt fra de Herrer Side, at dette er rigtigt. Jeg gør jo ikke disse Ord til mine, det er kun interessant at anvende „Social-Demokraten“s sædvanlige Udtryksmaade paa de Herrer Forslag. Lad os et Øjeblik tænke os, at „Social-Demokraten“ var Modstander af dette Forslag, hvorledes vilde saa dette Korps blive betegnet? Ja, naar man ikke er indstillet paa samme Maade som „Social-Demokraten“, er det jo vanskeligt helt at falde ind i Tonen, men mon ikke saadan noget som: en lejet Morderbande, vilde falde ret mundret? Det tror jeg vilde være en Karakteristik, som vilde falde godt i Traad med den Aand, der hersker i dette Blads Spalter.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger til den højtærede Udenrigsminister, der jo har paataget sig Forsvarsministerens Opgave ved denne Lejlighed og trængt Forsvarsministeren ganske i Bæggrunden, ligesom det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen ganske har trængt Socialdemokratiets Ordfører (J. P. Larsen) i Bæggrunden. Det er det radikale Parti, der forsvarede dette Forslag, og det er jo ikke underligt, thi det er det radikale Partis Hjertebarn, og det har ikke meget at gøre med Socialdemokratiets Opfattelse, saa det kan man saa inderlig godt forstaa, jeg understreger kun Kendsgeningen. Den højtærede Uden-

rigsminister gjorde nogle Bemærkninger om Gesandtindberetningerne og det udenrigspolitiske Nævn. Han gjorde dér den overordentlig karakteristiske Bemærkning, at de Konservative havde været meget ivrige for strenge Straffebestemmelser for Overtrædelse af Diskretionspligten i det udenrigspolitiske Nævn. Ja, det er rigtigt, men det har jo intet som helst at gøre med det, som vi her taler om, det er dog ganske naturligt, at man finder det rigtigt, at Folk, der faar en Ting betroet under Tavshedspligt, skal straffes, naar de overtræder denne Tavshedspligt, netop for at undgaa, at et saadant Nævn bliver, som det ærede Medlem Hr. Moltesen sagde i Eftermiddags, en Si, hvorfra alt siver ud — og for at man med større Tillid kan henvende sig til det. Jeg vil henvise til den ærede Udenrigsministers Udtalelse i sin Tid, at han ikke kunde tænke sig, at man vilde paalægge det en Tavshedspligt overfor Rigsdagens Medlemmer. Det er det, der er Kærnen i Sagen her, og ikke Spørgsmaalet om Diskretionsbrud overfor uvedkommende. Det er — jeg erkender det — meget behændigt gjort, men det er ikke blot Behændighed, det kommer an paa i denne Diskussion.

Nu staaer den højtærede Udenrigsminister altsaa her og gaar lige imod, hvad det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde i sin Tid — lige stik imod. Nu kan man jo gerne holde et lukket Møde, og man kan jo ogsaa godt diskutere, men Oplysninger af den Art, som er ønsket, ser den højtærede Minister sig ikke i Stand til at give, skønt han selv i sin Tid har sagt, at kun i enkelte, aldeles usædvanlige Tilfælde kunde der blive Tale om, at man skulde nægte Rigsdagen disse Oplysninger. Det er saa uhyre betegnende for den Udvikling, som den højtærede Minister er undergaaet paa dette Omraade. Det, der var Nævnets naturlige Opgave, var at være et Efterretningsorgan for Rigsdagen, et Organ, der fulgte Udenrigspolitikken, og som saaledes kunde bevirke, at Sagerne blev forelagt for Rigsdagen, naar Nævnet skønnede, at de havde Interesse for den. Men det er aldeles ikke den Opgave, som Nævnet løser nu, tværtimod, nu bruges det som en Slags Septictank, hvori man putter hen alt det, som saadan er ubehageligt, og saa ligger det under tæt tillukket Dæksel og afgærer. Det er en ganske anden Opgave end den, som oprindeligt var Nævnet tiltænkt, og som Udenrigsministeren var saa ivrig for i sin Tid, men vi kan maaske have dette ud af den Diskussion, der er ført her, at vi i Fremtiden